

Tonion

Viete čo je to Tonion? Ani my sme nevedeli. Ale už vieme.

Z pôvodných víkendových plánov urobiť prechod Göller – Gippel s použitím dvoch aut nezostal kameň na kameni. Z množstva účastníkov a účastníčok sme ostali nakoniec štyria Pele, Ivan, Boris a Ivanov kamarát Peter a.h. Dve autá by boli luxus a tak sme prehodnotili program na okružný výlet. Doma sme sa pozreli do máp a obom (Pele a Boris) nám padol zrak na nenápadný kopec Tonion v Murzsteger Alpen. Náhoda za akou by poverčivý človek hľadal znamenie.

V sobotu ráno odchádzame z Bratislavy smer Eisenstadt – Semering – Murzzuschlag – Murzsteg – sedlo Niederalp. Celou cestou nič nevidíme okrem slivovice a hmly. Hmla pred očami nie je dôsledkom slivovice, vidí ju aj vodič Pele. Ráno v sedle je tiché, nikde ani človečička ani autička. Stúpame z výšky 1220m na Tonion vysoký 1699m. Dnešok by bol iste ľahký výlet keby ...

Začíname popod sedačku serpentínami v stále dosť hustej hmle a tak na rázcestí s rozpaženými drevenými rukami (rázcestníka nie našimi, z nás má drevené ruky len Ivan, zabudol si rukavice...) sa rozhodujeme viac menej náhodne. Rozhodujeme sa správne, hlavne preto že ako sa ukázalo cestou späť správne boli obe možnosti. Lúkami, lesom a opäť lúkami stúpame do sedla Herrenboden. Zhora na nás svieti slnko, až vidno tieň, ale stále sme vo vrstve studenej

hmly, ktorá sa mi zráža na okuliaroch, takže mi neostáva nič iného, ako ísť rovno za nosom.

Na posledných metroch sa dostávame nad oblačnosť. Kruhové výhľady z vrchola na okolité kopce vynárajúce sa z rozbúreného bieleho mora sú odmenou z výstup. Identifikujeme Göller, Gippel, Ötscher, Hochschwab, Rax...Stále je zima, ktorá skracuje náš pobyt na vrchole a naše fotografické obžerstvo.

Už doma sme sa rozhodli, že sa nebudeme vracat' tou istou cestou ale okruhom. To ale treba zostúpiť až do doliny pod 800m a potom vystúpať vozovou cestou na hornú stanicu sedačky do 1350m výšky.

Strmým terénom zostupujeme na chatu Tonionhütte otvorenú len do konca septembra. Na naše potešenie je otvorená aj dnes, je na nej turistická partia zo Sankt Pöltenu. Prijemný pán sa s nami dáva do reči a hovorí, že majú oprávnenie nám predat' pivo. Sedíme na lavici pred chatou vyhrievaní slniečkom. Pohoda.

Podľa mapy sú v južnom svahu Tonionu nejaké čiarkované traverzy, nimi by sa možno dala ušetriť výška.

„To by som neriskoval“,

hovorí Pele. „Ani ja“, odpovedám mu.

Samozrejme, že sme išli práve tadiaľ. Nikam nevedúci taverz popod skaly Tonionu sa správa presne podľa mapy a náhle končí. Rozhodujeme sa pre adrenalínový zostup dolu strmým lesným svahom. Po chvíli sklesáme na traverzujúcu lesnú cestu. Stále sme ešte vysoko a treba klesať svah je ešte strmší a porastený ihličnatou mladinou. Kúsok pokračujeme cestou hľadajúc vhodný terén na ďalšie kaskadérstvo. Systémom od stromu po strom klesáme na druhý traverz. Ním pokračujeme. Žiaľ aj tento traverz končí v húštinách a pokračujúci klesajúci chodniček postupne prestáva byť chodničkou a mení sa na potôčik. Potôčik klesá, (ako to už potôčiky zvyknú) a iste nás dovedie ku značke. Bočné svahy potôčika sa postupne zostrmujú, z údolíčka sa stáva roklinka a z roklinky kaňon. Krásne miesta s typickými skalnými hrcami plnými studenej vody nešpatí žiaden chodník. Opatrne prekračujeme zo skaly na skalu, koryto je miestami zanesené splavenými mokrými konármi a koreňmi stromov. Skaly sú pokryté zeleným šmykľavým machom, čo si zvlášť dobre uvedomím, keď vidím Ivana padať oboma vibramami do potoka. Zvyšujem ostražitosť. Dve záverečné miesta ponad štvrt' až pol metra hlbokú a ako hovorí Pele dosť studenú vodu treba prekonať buď po mokrej strmej skale, alebo po klesajúcom mokrom zelenkavom hladkom brvne. Pomaly ležúc po skale registrujem ako Ivan bezchybne prebehne brvnom. Potom sa dlho nedeje nič a potom z roklinky vyletia ponad vodu paličky, za nimi vibrámy a za nimi bosý Pele. (Pele nevyletí, ale brodí). Peter tiež prebehne po brvne, ibaže nie celkom bezchybne...

Zostupujeme rozšíreným údolím až k vozovej ceste. Hurá je tu značka! Namiesto na 800m sme podľa Ivanovho výškomeru klesli len na 900m. Ušetrili sme teda asi 100m stúpania a asi 5km cesty. Časovo sme neušetrili nič a pri aute sme o šiestej večer, ako by sme boli aj bez skratky. Celá tá orientačná skratka svahmi a potokom bola teda úplne (tu si každý účastník môže doplniť svoj vlastný text).

Úplne najlepšia z celého dňa! Prešiel som suchými nohami, zábava to bola veľká a zbíhanie svahov mám rád. A ísť 4 hodiny vozovou cestou a z toho tri do kopca?

V sedle je už opäť prázdno. Nastupujeme do auta a odchádzame. Cesta späť nám ubieha v príjemnej atmosfére, prechádzame horskou obcou, keď sa zrazu ozve prísny mužský hlas: *Překročili jste povolenou rychlost*. Pele stúpi na brzdu div nám krky nepoláme, kde sa tu vzal v Rakúsku český policajt? A ešte vnútri v našom aute?

To si Ivan zapol svojho GPS navigátora, ktorého mal cestou tam v batohu v kufri. A tak nám tento prísny pán až do Bratislavy do všetkého kecá a myslí si, že všetko vie najlepšie.

Text a foto: Boris.

